

Studiul epistolei către Evrei – W.J. Ouweneel

Studiul nr. 11: Isus, Conducătorul pe drumul prin pustiu (Evrei 10.35-13.7)

Introducere

A. Persoana mai bună (Evrei 1.1-7.28)

B. Sistemul mai bun (Evrei 8.1-10.18)

C. Conduita de viață cea mai bună (Evrei 10.19-13.25)

1. Isus ne introduce în Locul Preasfânt (Evrei 10.19-34)
2. Isus, Conducătorul pe drumul prin pustiu (Evrei 10.35-12.11)
 - 2.1 Viața prin credință (Evrei 10.35-11.2)
 - 2.2 Principiile credinței (Evrei 11.3-7)
 - 2.3 Răbdarea credinței (Evrei 11.8-22)
 - 2.4 Energia credinței (Evrei 11.23-38)
 - 2.5 Alergarea credinței (Evrei 11.39-12.3)
 - 2.6 Încercarea credinței (Evrei 12.4-11)

Intercalare: Sângele care vorbește despre lucruri mai bune (Evrei 12.12-13.7)

1. Urmărirea sfințirii (Evrei 12.12-17)
2. Intrarea în lucrurile mai bune (Evrei 12.18-29)
3. O umblare curată (Evrei 13.1-7)

C 2.6 Încercarea credinței (Evrei 12.4-11)

Evrei 12.4-11: **4.** Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge, luptând împotriva păcatului. **5.** Și ați uitat de tot îndemnul care vă vorbește ca unor fii: „Fiul meu, nu disprețui disciplinarea Domnului, nici nu te descuraja când ești muștrat de El; **6.** pentru că Domnul îl disciplinează^a pe acela pe care-l iubește și biciuiește pe orice fiu pe care-l primește“^b. **7.** Răbdați disciplinarea, Dumnezeu Se poartă cu voi ca față de niște fii^c; deoarece, care este fiul pe care nu-l disciplinează tatăl? **8.** Dar, dacă sunteți fără disciplinare, de care toți au avut parte, atunci sunteți nelegitimi, și nu fii. **9.** Mai mult, am avut pe părinții noștri după carne ca să ne disciplineze, și i-am respectat; să nu ne supunem cu mult mai mult Tatălui duhurilor^d și să trăim? **10.** Pentru că, în adevăr, ei ne disciplinau pentru puține zile, după cum li se părea bine; dar El, pentru folosul nostru, ca să luăm parte la sfințenia Lui. **11.** Dar orice disciplinare, pentru acum, nu pare a fi de bucurie, ci de întristare; dar după aceea le dă celor deprinși prin ea rodul dător de pace al dreptății .

Remarci

^a. Apocalipsa 3.19

^b. Proverbe 3.11,12

^c. Deuteronomul 8.5; 2 Samuel 7.14

^d. Numeri 16.22; 27.16

^e. Filipeni 1.10; Iacov 3.17,17

Comentariu

În versetele 1 și 2 se vorbește despre alergarea evreilor: despre pregătiri, despre alergarea însăși și despre țelul final. Din cadrul pregătirilor fac parte și darea la o parte a oricărei poveri și a păcatului, care înfășoară ușor. Dar sunt și lucruri pe care noi nu le putem da la o parte, și care ne împiedică în alergarea noastră:

Ceea ce noi înșine (adică prin puterea Duhului lui Dumnezeu) putem da la o parte, trebuie să și dăm; altfel obstacolele în alergare sunt din cauza noastră;

Ceea ce noi înșine nu putem da la o parte (încercări, necazuri), trebuie să le primim prin credință simplă din mâna care disciplinează a Tatălui nostru iubitor.

Atâta timp cât stăm în lupta noastră pământească (versetul 4) și încă nu ne-am încheiat viața, noi purtăm carnea în noi, așa că disciplinarea din partea lui Dumnezeu este mereu necesară. Cât de cu totul altfel a fost aceasta la Domnul Isus:

El nu a avut nici măcar o singură povară și nici un singur păcat, pe care trebuia să le dea la o parte: El a fost de la început desăvârșit pregătit pentru alergare. Într-adevăr El a trebuit să îndure încercări și necazuri, însă niciodată acestea nu au avut caracterul de disciplinare, deoarece în El nu era nici o natură păcătoasă, care să facă necesară disciplinarea.

Observă: așa cum necazul nu a însemnat disciplinare pentru Hristos, la fel nu toate necazurile sunt disciplinare pentru credincios. Necazul poate de exemplu sluji să facă disciplinarea de prisos, pentru a preveni acțiunea cărnii (2 Corinteni 12.7), sau poate sluji să dea naștere în credincios la bine, lucrat prin Dumnezeu, așa că El este glorificat prin aceasta (de exemplu Evrei 11.17). Însă prima are a face indirect cu carnea, și a doua poate totodată să includă aspectul disciplinării, ca de exemplu în cazul lui Iov. Ceea ce la Domnul niciodată nu a fost cazul, la noi este însă deseori cazul că încercarea este o formă anumită de disciplinare.

Credinciosul nu trebuie să caute să înțeleagă care este adevăratul caracter al încercării sale, căci el ia cu încredere de copil toate încercările din mâna lui Dumnezeu. Atunci el va lua și disciplinarea în mod corect din mâna lui Dumnezeu. În pasajul nostru sunt numite patru atitudini cu care disciplinarea poate fi acceptată:

- „a disprețui” (versetul 5): să te simți superior într-un fel stoic, ca și cum nu ar fi nimic;

- „a descuraja” (versetul 5): să te prăpădești, să te descurajezi total, să te îndoiești de Dumnezeu, să fi blocat pe drumul de credință; să respingi cu răzvrătire, să nu te supui disciplinării (aceasta vrea să spună versetul 9); aceasta conduce la căderea de la credință;

- „să devii deprins prin ea” (versetul 11): să înveți lecția corectă din ea, așa că poți corecta drumul tău și comportarea ta.

Aceasta ultima este țelul pe care Dumnezeu vrea să-l obțină prin disciplinare și din faptul că El dorește ca noi să devenim fii mai buni, trebuie să înțelegem mai bine interesul Său, dragostea Sa (versetul 6). Este o dovadă că noi nu suntem bastarzi, de care nu se preocupă un tată natural, ci suntem fii adevărați, de care Tatăl Se bucură, și pe care El îi disciplinează, pentru ca El să poată avea mai multă bucurie de ei.

Aici este o paralelă între părinții pământești și Tatăl ceresc:

- părinții „după carne” (versetul 9a), adică părinții noștri trupești, ne-au disciplinat când eram copii;

- „Tatăl duhurilor” (versetul 9b), adică al duhurilor credincioșilor, de aceea Tatăl nostru spiritual, ne disciplinează la fel.

Dar sunt și diferențe:

- părinții pământești ne disciplinau pentru puține zile, Tatăl ceresc ne disciplinează toată viața;

- părinții pământești ne disciplinau după cum gândeau ei că este bine, ceea ce înseamnă că ei deseori și greșeau, însă Tatăl nostru ceresc nu Se înșală niciodată, prin aceasta disciplinarea făcută de El este întotdeauna de folos.

Folosul disciplinării este parafrizat aici astfel:

„Ca să devenim părtași la sfințenia Lui” (versetul 10), adică să trăim în sfințenie ca Dumnezeu, și să urâm lipsa de sfințenie, așa cum o urăște Dumnezeu;

„Ea dă rodul dător de pace al dreptății” (versetul 11), adică pacea și dreptatea practică sunt urmările ei. Disciplinarea însăși nu este bucurie (căci altfel nu ar fi disciplinare), însă urmările sunt cu adevărat îmbucurătoare: sfințenie, pace, dreptate.

Versetul 4: privirea la Isus trebuie să fi fost foarte încurajatoare pentru evrei. Încercările Lui erau mult mai grele decât ale lor; El a trebuit să îndure crucea și să desconsidere rușinea, El a trebuit să îndure împotrivirea păcătoșilor față de El și cu toate acestea nu a fost descurajat sau epuizat (versetele 2 și 3). La aceasta se adaugă un alt aspect: Domnul Isus în suferințele Sale Și-a pierdut chiar viața și evreii nu puteau spune aceasta despre ei. Ei au îndurat deja multe: ocară, necaz, închisoare (Evrei 10.32-34), însă încă „nu până la sânge”. Aceasta înseamnă mai întâi că ei încă nu și-au pierdut viața ca martiri în luptă, așa cum Isus a murit ca Martir. Însă acestei expresii i se poate da și un înțeles mai slab: au pierdut evreii sânge pentru Numele lui Hristos? Probabil scriitorul se gândește aici încă la imaginea jocurilor de luptă, și anume la lupta cu pumnul (vezi și 1 Corinteni 9.26). În cadrul acestui sport mâinile erau înfășurate cu piele potcovite cu fier, așa că luptătorii se puteau răni până la sânge. Au luptat evreii așa de mult, că au fost loviți până la sângerare?

Lupta împotriva păcatului: în Noul Testament se vorbește de diferite lupte spirituale, care trebuie bine diferențiate:

Romani 7.7-25: lupta între natura nouă a celui născut din nou (noul lui „eu”) și păcatul care locuiește încă în el, o luptă care are loc atâta timp cât cel născut din nou se află încă sub jugul Legii și încă nu cunoaște eliberarea în Hristos, care prin moartea și învierea Sa l-a eliberat de Lege;

Galateni 5.16-26: lupta între carnea (natura veche, păcătoasă) credinciosului și Duhul Sfânt, care locuiește în el; se referă la credinciosul care cunoaște siguranța credinței, dar care are încă a face cu atacurile cărnii, care sunt contrare conducerii Duhului Sfânt;

Efeseni 6.10-20: lupta credinciosului împotriva puterilor demonice din jurul lui, care năzuiesc prin învățături false să-l jefuiască de adevărul deplin al lui Dumnezeu, pe care l-a primit și pe care trebuie să-l apere.

În versetul nostru este vorba de lupta credinciosului, care este urmarea necazurilor și batjocurilor, pe care i le aduce mediul lui înconjurător. Pe de o parte cuvântul acesta se leagă de cuvântul „păcat” din versetul 3: este o luptă împotriva păcatului din jurul nostru. Pe de altă parte aceste necazuri își găsesc deseori punctul de legătură în noi înșine, și anume în păcatul care locuiește încă în noi (compară cu Galateni 5.16-26), așa că acestea devin pentru noi ispite care scot la lumină slăbiciunile noastre (compară cu Evrei 2.18; 4.15) și pot să ne ademenească la fapte păcătoase (Evrei 3.12; 4.11).

Acestea din urmă niciodată nu au fost la Domnul Isus. Deoarece în El nu era păcat, El nu cunoștea slăbiciuni, nici fapte păcătoase. El a cunoscut lupta împotriva păcatului din afara Lui, însă păcatul nu a avut puncte de legătură în El. De aceea suferințele pentru El nu puteau avea caracterul pe care ele îl pot avea pentru noi, așa cum este descris în versetele care urmează, și anume caracterul disciplinării din partea lui Dumnezeu. Hristos nu a cunoscut păcatul (2 Corinteni 5.21), El nu a făcut nici un păcat (1 Petru 2.22) și în El nu era păcat (1 Ioan 3.5), așa că nu era nici măcar un singur motiv pentru disciplinare. De aceea lupta împotriva păcatului (din afara noastră) este așa de grea, pentru că păcatul este încă în noi. De aceea modelul lui Hristos de aici nu se mai potrivește, și ar putea să arate chiar că lupta evreilor ar fi fost mai grea decât lupta lui Hristos. Însă scriitorul introduce acum un element nou: dragostea Tatălui.

Versetul 5: atâta timp cât noi suntem încă pe pământul acesta, atâta timp cât vom fi implicați în „lupta împotriva păcatului”, noi avem carnea încă în noi, și de aceea avem nevoie până la sfârșit de disciplinarea din partea Domnului. Nu orice necaz are caracterul de „disciplinare”, cu siguranță nu, dacă ne gândim înainte de toate la „pedepsire”. Dar dacă ne gândim la alt înțeles „instruire și educare”, atunci se poate spune că într-adevăr toate suferințele au semnificație educativă. Suferința face parte întotdeauna din școala lui Dumnezeu, în care se află credinciosul, și de aceea el trebuie să ia toate suferințele din mâna Tatălui său iubitor, oricât de greu ar fi să se

înțeleagă suferințele sau să fie acceptate. Toate acestea nu sunt ceva special al sistemului nou; evreii ar fi putut să se informeze de acestea înainte de toate la învățătura din Proverbe, din care scriitorul citează aici.

Îndemnul: se mai poate traduce și „mângâiere, încurajare”. Pe de o parte proverbul citat este un îndemn de a nu disprețui disciplinarea din partea Domnului și de a nu descuraja; pe de altă parte proverbul este o încurajare mângâietoare să te gândești că tocmai disciplinarea este o dovadă a dragostei lui Dumnezeu și a bunei Lui plăceri față de fiii Săi (compară cu „care vă vorbește ca unor fii”).

Disciplinarea: cuvântul grecesc paideia (derivat de la pair – „copil”) înseamnă în general „disciplinare” (ca în Efeseni 6.4 în înțelesul de „a crește= a educa”) sau „învățătură” (ca în 2 Timotei 3.16 „a da învățătură”). Cuvinte înrudite sunt paidagogos (compară cu „pedagog”), „învățător” (1 Corinteni 4.15) sau „educator (sever)” (Galateni 3.24,25), paideutes, „învățător” (Romani 2.20) sau „persoană care aplică o pedeapsă corporală” (în Evrei 12.9, „ca să pedepsească”) și paideuo, „a pedepsi” (Luca 23.16,22), „a da învățătură” (Tit 2.12), „a muștra” (2 Timotei 2.25) și „a pedepsi” (1 Corinteni 11.32; 2 Corinteni 6.9; Evrei 12.6,7,10; Apocalipsa 3.19). Din aceste exemple se vede că înțelesul cuvântului în general este în primul rând „a educa și a da învățătură” și drept urmare „a educa / a da învățătură” cu ajutorul „mijloacelor ajutătoare” de corectare, de aceea „a muștra, a disciplina” sau chiar „a pedepsi”. În ultimul caz nu înseamnă „pedeapsă” în sine, ci disciplinare cu țel pozitiv educativ, de corectare de îndrumare. De aceea este întotdeauna vorba de „educare” pozitivă, eventual cu pedeapsă corectivă. Evreii nu trebuiau să uite că în toate suferințele este prezentă mâna lui Dumnezeu care ne „educă prin suferințe”. Dumnezeu ne educă în „școala” Sa și pentru aceasta trebuie uneori să folosească mijloace de corectare.

Nu disprețui ... nu obosi: acestea sunt două reacții posibile, dar greșite, la disciplinarea făcută de Domnul. Prima reacție este să o nesocotești, să o desconsideri, s-o înduri cu stoicism, și să nu te simți apelat de ea, să te simți mai presus de ea. În acest caz disciplinarea nu are nici un efect, și de aceea Domnul trebuie să aplice corecturi mai severe, ca să atingă conștiința noastră. Reacția a doua este inversă, și anume ca prin ea să devii așa de descurajat, de paralizat, să suferi așa de mult sub ea, că nu ai nici cea mai mică plăcere să continui să mergi pe drumul de credință. Te epuizezi și rămâi doborât; și aceasta cu toate că Dumnezeu cu disciplinarea făcută de El are scopul de a ne corecta, pentru ca noi să continuăm să mergem pe drumul de credință mai bine și mai efectiv. Unii evrei au dat înapoi în devotamentul lor și au desconsiderat disciplinarea, așa că prin aceasta nu s-au mai lăsat muștrați. Alți evrei erau amenințați să obosească din cauza necazului și să întoarcă spatele credinței creștine.

Pedepsit: verbul înseamnă „să aduci la lumină caracterul adevărat al unei chestiuni”, „a țintui la stâlpul infamiei” (așa este tradus deseori), pentru ca prin aceasta să „convingi” pe cineva (vezi între altele Ioan 8.46; 16.8) și a „combate” (Tit 1.9; 2 Timotei 4.2) sau „a pedepsi” (vezi și Ioan 3.20; Iuda 15; Apocalipsa 3.19). În educarea făcută de Domnul aceasta înseamnă că El „pune la

stâlpul infamiei” ceea ce în noi nu este în concordanță cu țelul, să ne „convingă” de ceea ce este greșit și astfel să le îndepărteze.

Versetul 6: pentru că: nu trebuie să te lași descurajat prin disciplinare, căci ea este tocmai dovada că Domnul ne iubește. Dacă nu ne-ar iubi nu L-ar interesa dacă noi acționăm bine sau rău (compară cu versetul 8), sau El ne-ar pedepsi greu fără nici un țel atrăgător și de corectare, ci numai ca răzbunare. Domnul ne pedepsește deoarece noi avem nevoie de pedepsire atâta timp cât avem carnea în noi. Și deoarece El dorește cu plăcere ca noi să învățăm tot mai mult să subjugăm lucrările cărnii și să trăim prin puterea Duhului Sfânt; atunci dragostea Lui pentru noi va fi tot mai satisfăcută.

Biciuiește: LXX (din care scriitorul citează aici) se abate de la textul ebraic din Proverbele 3, care citește grupul de consoane k'-b de la începutul versetului 12b ca keÖb, ceea ce înseamnă „așa cum face un tată”. LXX citește kee'eeb, ceea ce înseamnă: „el chinuie”. Pedepsa Domnului poate fi uneori foarte dureroasă, așa cum evreii înșiși au avut parte în necazurile lor.

Pe orice fiu, pe care-l primește: aici în înțelesul „îl primește prietenește”, „îl recunoaște cu bucurie ca fiu”, „își găsește satisfacția în el”. Compară cu textul ebraic: „fiul, de care El are satisfacție”. Aici găsim nucleul înțelesului biblic al filiației: fiii sunt o satisfacție pentru inima tatălui lor; un fiu adevărat este cineva de care tatăl poate avea satisfacție. De aceea și bucuria Tatălui, atunci când El după 30 de ani a putut da mărturia aceasta despre Hristos: „Tu ești Fiul Meu preaiubit în care Eu Mi-am găsit satisfacția” (Marcu 1.11; Luca 3.22; compară cu Matei 3.17; 12.18; 17.5; 2 Petru 1.17). În acest Fiu nu era nimic care trebuia corectat; totul era desăvârșit spre satisfacția Tatălui. Însă satisfacția Lui se extinde și la credincioșii care au devenit fiii Lui. Hotărârea mai dinainte a lor spre înfiere prin Isus Hristos este „după buna-plăcere a voii Sale” (Efeseni 1.5), și adăugarea că El ne-a rânduit pentru înfiere „pentru Sine Însuși” înseamnă că era țelul Lui ca și noi să fim „spre buna plăcere a Sa”. Însă cu toate că noi suntem realmente așa conform poziției noastre în Hristos, în practica vieții de creștini nu suntem întotdeauna spre satisfacția Tatălui. De aceea El ne disciplinează. El disciplinează pe un „fiu, de care are satisfacție”, deoarece El constată lucruri la acest fiu de care El nu are satisfacție. De aceea El corectează pe fiul, pentru ca aceste lucruri să fie îndepărtate și ca fiul să fie tot mai mult spre satisfacția Tatălui. Pentru fiecare chestiune negativă, care se îndepărtează prin disciplinare, ia naștere „spațiu” spiritual, ca prin aceasta fiul să poată fi crescut în toate binecuvântările pozitive, de care epistola către Evrei este așa de bogată.

Versetul 7: scriitorul trage acum concluzia din citatul: „Ceea ce voi îndurați este spre disciplinare”, adică disciplinarea are țelul ca să fiți disciplinați pentru a putea îndura suferințele. Compară „a îndura” (sau a persevera, a răbda) la Isus (versetul 2). Se poate traduce și la imperativ: „Îndurați (suferințele) pentru ca prin aceasta să fiți disciplinați (educați).” Oricum ar fi aceasta, evreii trebuiau în orice caz să înțeleagă că țelul încercărilor lor era ca prin ele să fie educați, instruiți, muștrați. În acestea ei trebuiau să vadă osteneala plină de dragoste a lui Dumnezeu. Dumnezeu se comporta cu ei așa cum se comporta un tată bun cu fiul său, adică el îl educă, îl pedepsește dacă este necesar, pentru ca el să devină un fiu mai bun. Disciplinarea din

partea lui Dumnezeu era prin aceasta o dovadă a dragostei Sale, a purtării Sale de grijă, a intenției Sale minunate cu evreii.

Deoarece, care este fiul ...? Înțelesul este: Cum poate cel care nu este disciplinat de tatăl său să fie numit pe drept fiu? Fraza aceasta se leagă de versetul 8: dacă cineva nu este disciplinat de tatăl său, el nu este un fiu adevărat. Dumnezeu a făcut cunoscut acest principiu deja cu privire la Israel. El a chemat pe Israel din Egipt ca pe „întâiul-născut fiu al Său” (Exodul 4.22; compară cu Psalmul 80.17; Osea 11.1), însă nu totul la acest fiu era spre buna plăcere a Sa. De aceea Dumnezeu a disciplinat pe poporul Său, ca să-i dovedească dragostea Lui și să corecteze pe „fiul” Său, pentru ca el să devină plăcut Domnului. „Ci pentru că Domnul v-a iubit ..., v-a scos Domnul cu mână tare ... Și adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul Dumnezeuul tău în acești patruzeci de ani în pustiu, ca să te smerească, să te încerce ... Și recunoaște în inima ta că, așa cum ceartă un om pe fiul său, așa te ceartă pe tine Domnul Dumnezeuul tău. Să păzești poruncile Domnului Dumnezeului tău, ca să umbli pe căile Lui și să te temi de El” (Deuteronomul 7.8; 8.2,5,6). Compară și cu 2 Samuel 7.14.

Versetul 8: de aceea disciplinarea este o chestiune normală pentru credincioși; „toți” (adică toți credincioșii) au parte de ea. Disciplinarea nu este un semn că Dumnezeu ne urăște și vrea să ne pedepsească, ne leapădă, ci tocmai pentru că El ne iubește, vrea să ne corecteze, să ne primească. Evreii au avut parte de mâna care disciplinează a lui Dumnezeu, însă ei nu trebuiau s-o desconsidere, ca și cum nu ar fi mâna Lui, și ei nu trebuiau să se epuizeze sub ea, ca și cum nu ar fi o mână plină de dragoste. Credincioșii ar trebui să fie neliniștiți dacă nu au parte de disciplinare (educare, eventual inclusiv pedeapsă), căci aceasta ar însemna că Dumnezeu nu are interes pentru ei. Au fost mulți oameni în lumea aceasta, chiar și creștini cu numele, care nicidecum nu au avut parte de disciplinare; însă aceasta nicidecum nu era de invidiat, căci aceasta dovedea numai că ei nu erau fiii ai lui Dumnezeu. Dacă evreii nu „îndură” suferințele sau nu „rabdă” în ele (versetul 7), ci se abat sau chiar cad, ei vor cădea din disciplinarea făcută de Dumnezeu, da, nu ar mai fi vorba de educare. Astfel de creștini căzuți au dovedit prin aceasta că ei nicidecum nu au fost fiii adevărați ai lui Dumnezeu, ci numai bastarzi. În limbajul nostru numim bastarzii (fii din afara căsătoriei) și „fii neadevărați”. La fel sunt și creștinii de nume fii neadevărați, fii aparenti, bastarzi. Dumnezeu nu se preocupă deloc cu ei, ei nu sunt în școala lui Dumnezeu, ei nu sunt educați. Se pare că ei au intrat în școală, au devenit creștini, dar la prima disciplinare au părăsit școala și au căzut. Deci ei au căzut din disciplinarea făcută de Dumnezeu; însă prin aceasta au dovedit numai că ei erau bastarzi. Dumnezeu nu se va mai preocupa în continuare cu ei, până când ei vor apărea înaintea tronului de judecată, pentru ca acolo nu să fie „corecți”, ci „pedepsiți”.

Versetul 9: în versetele anterioare scriitorul a comparat relația între credincioși și Dumnezeu cu relația dintre fii și tatăl lor; concordanța constă în disciplinarea care are loc în ambele cazuri, care este o dovadă a dragostei tatălui față de fiii lui. Acum este prezentat un nou argument prin expresia „mai mult”. Argumentul este că Dumnezeu este mult mai mult decât un tată pământesc. Dacă noi ne-am temut de părinții noștri pământești, cu cât mai mult trebuie să ne temem de Tatăl

nostru ceresc. (Versetul 10 adaugă că părinții pământești erau nedesăvârșiți, însă Tatăl ceresc este desăvârșit.)

Părinții după carne: aceasta înseamnă părinții noștri pământești, omenești, cu care avem o relație biologică („carnală”). Însă desigur aceasta nu vrea să spună că noi nu putem avea și o relație spirituală cu părinții noștri pământești, însă accentul se pune aici pe relația trupească; noi nu avem o astfel de relație cu Dumnezeu. (Desigur El este Creatorul trupului nostru, însă nu despre aceasta este vorba aici, vezi mai jos). Relația noastră cu Dumnezeu este una pur spirituală. Părinții noștri după carne ne-au disciplinat; aceasta nu este numai atât, ci ei ne-au crescut, ne-au învățat, ne-au muștră. Pe lângă aceasta noi „i-am avut”; mai întâi ei au trezit trupul nostru, după aceea ei au instruit sufletul nostru, și de aceea am avut teamă (respect) față de ei.

Tatăl duhurilor: dacă noi am avut așa mult respect față de părinții noștri pământești, carnali, cu cât mai mult respect avem față de Tatăl nostru ceresc, spiritual. Tatăl „duhurilor” stă aici în contrast cu tatăl „după carne”. Existența noastră trupească o datorăm părinților noștri pământești (vorbind omenește; în cele din urmă aceasta o datorăm lui Dumnezeu) – existența noastră spirituală ca și credincioși o datorăm Tatălui nostru ceresc. El este Tatăl, Inițiatorul vieții noi, spirituale în noi. Aceasta merge mult mai departe decât o expresie asemănătoare din Vechiul Testament: „Dumnezeul duhului oricărei cărnii” (Numeri 16.22; 27.16), unde este vorba că Dumnezeu este Creatorul tuturor oamenilor (și al animalelor), și în înțelesul acesta Dumnezeu este numit în Vechiul Testament „Tată” (Deuteronomul 32.6; Isaia 64.8; Maleahi 2.10). Însă în versetul nostru este vorba de relația deosebită a lui Dumnezeu ca Tată al credincioșilor, Tatăl al acelor care au primit „duhul” înfierii și cu care Duhul Sfânt mărturisește că noi suntem copii ai lui Dumnezeu (Romani 8.15).

Să fii supus și să trăiești: cuvintele acestea sunt paralel cu primele verbe ale acestui verset: așa cum am avut pe părinții noștri trupești ca „disciplinatori” (așa cum înseamnă textual), la fel noi trebuie să „fim supuși” Tatălui nostru. Așa cum noi ca și copii a trebuit să ne plecăm sub mâna disciplinatoare a tatălui nostru, la fel trebuie să ne supunem mâinii disciplinatoare a lui Dumnezeu. Noi trebuie să „îndurăm” aceasta, textual „să rămânem sub ea” (versetul 7); „supuneți-vă deci lui Dumnezeu” (Iacov 4.7). Paralela a doua este: noi am avut „teamă” de părinții noștri pământești, prin Tatăl nostru ceresc noi „trăim”. Părinții noștri pământești ne-au trezit la viață (pământească), și de aceea ne-am temut de ei; dar aceasta era totul. Tatăl nostru ceresc dimpotrivă ne-a dăruit viață nouă, veșnică. Cine se supune disciplinării din partea lui Dumnezeu arată prin aceasta că este un adevărat fiu al lui Dumnezeu, care are o relație spirituală cu Dumnezeu și are viața din El.

Versetul 10: scriitorul scoate acum în evidență și mai mult diferențele între părinții pământești și Tatăl ceresc. Nu numai că Tatăl este mult mai presus decât părinții, ci părinții cunoșteau numai o paternitate nedesăvârșită. Este nedesăvârșită în primul rând numai pentru că ea era pentru o perioadă scurtă, și anume pe parcursul anilor tinereții și trebuie să înceteze atunci când un om a devenit mare, indiferent dacă educația și-a atins țelul sau nu. În al doilea rând educarea

omenească este nedesăvârșită deoarece părinții pământești sunt ei înșiși nedesăvârșiți. Ei disciplinează pe copiii lor precum consideră ei că este bine, adică pe cât se poate de bine, conform cunoștințelor lor. Însă ceea ce lor li se pare bun, nu este întotdeauna bun pentru copiii lor. Deseori evaluează greșit situațiile de educare, deseori au păreri greșite despre o educație bună, deseori pedepsesc din motive greșite (egoism, indiferență, mânie). Partea a doua a versetului arată contrastul cu Dumnezeu. Nu se intră în detalii cu privire la prima diferență (disciplinarea pentru puține zile), însă pe aceasta o putem noi completa. Educarea din partea lui Dumnezeu se întinde pe tot parcursul vieții de credință, până la sfârșit. Ce se spune despre Dumnezeu are a face numai cu diferența a doua. Părinții noștri pământești ne-au educat cum au considerat ei că este bine, însă aceasta nu a fost întotdeauna spre folosul nostru, spre îmbunătățirea noastră, în folosul nostru.

Sfințenia: aici este numit un aspect deosebit al folosului educării din partea lui Dumnezeu. Ea este spre folosul nostru spiritual, când noi vom deveni părtași sfințeniei Sale. Aceasta merge mai departe decât faptul că noi suntem sfințiți (puși deoparte, scoși afară, închinați lui Dumnezeu) corespunzător poziției noastre, așa cum învățăm din Evrei 10.10; în școala lui Dumnezeu trebuie să învățăm și practic să trăim sfânt. „Ci, după cum Cel care v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră” (1 Petru 1.15). Cine are parte de educarea din partea lui Dumnezeu spre folosul său, învață să urască ce nu este sfânt, așa cum Dumnezeu urăște, învață să fie despărțit de rău, așa cum este Dumnezeu, și el învață să fie închinat lui Dumnezeu în toate.

Versetul 11: scriitorul are cu adevărat înțelegere pentru faptul că evreii cu siguranță nu se bucură de lupta și suferințele prin care au trebuit să treacă. Toate cuvintele scriitorului despre dragostea lui Dumnezeu, despre demnitatea mare a înfierii și despre scopul important al disciplinării nu schimbă cu nimic faptul că disciplinarea (aici cu accentul puternic pe aspectul pedepsei în educare) „pentru moment” (adică timpul în care are loc disciplinarea) nu este plăcută. Dacă ar fi plăcută, nu ar fi disciplinare, căci disciplinarea prin definiție este neplăcută. Ceea ce este neplăcut în aceasta trebuie să ne învețe să ne schimbăm umblarea, ca să nu ia naștere un motiv nou de disciplinare. În momentul când are loc disciplinarea, ea nu ne bucură, ci ne întristează. După ce disciplinarea a trecut și a avut succes, cel disciplinat a învățat din ea, a avut „foloase” din ea, și aceasta este desigur un motiv de bucurie pentru el.

Dragoste

Evrei 6.10 dragostea pe care ați arătat-o pentru Numele Lui

Evrei 10.24 să ne îndemnăm la dragoste

Iubit

Evrei 1.9 Tu ai iubit dreptatea

Evrei 12.6 Domnul îl disciplinează pe acela pe care-l iubește

Evrei 6.9 Preaiubiților, suntem încredințați ...

Ea dă: verbul înseamnă de fapt „oferă, redă”, așa cum este beneficiul rodului. Beneficiul este aici un rod dătător de pace al dreptății. Probabil aici în expresia „a da” se include și gândul răsplătirii pentru toate încercările și necazurile (Vincent).

Deprins: prin cuvântul acesta scriitorul pare să rămână încă în imaginea jocurilor de întrecere, căci cuvântul acesta este folosit pentru antrenamentul jucătorilor. Este cuvântul gumnazo (de la gumnos „gol”, deoarece atleții greci exersau dezbrăcați sau fără haine), din care derivă cuvântul nostru „gimnastică” sau chiar și „gimnaziu”; de aceea înseamnă atât exerciții trupești cât și spirituale. Disciplinarea făcută de părinții pământești cu mâna sau cu nuiaua înseamnă exercițiu trupesc; disciplinarea făcută de Tatăl nostru ceresc înseamnă exercițiu spiritual. Școala lui Dumnezeu este un „gimnaziu”, o școală spirituală. Antrenamentul corporal poate fi tare și greu, dar aduce și „roade”: o condiție trupească bună. Antrenamentul spiritual poate fi și el tare și greu, dar dă naștere la un „rod” mai bun; o condiție spirituală bună, parafrazată aici ca „rodul dătător de pace al dreptății”. „Deprinderea (gumnasia) trupească este de puțin folos, dar evlavia este de folos la toate” (1 Timotei 4.8).

Rodul dătător de pace al dreptății: așa cum în versetul 10 era vorba de sfințirea noastră practică, (sfințirea conform poziției noastre), la fel și această expresie nu vrea să spună, că noi avem pace cu Dumnezeu și am fost îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu (Romani 5.1), căci aceasta se referă la poziția noastră creștină, și aici ea este considerată ca premisă. Însă aici este vorba că disciplinarea ne aduce mai aproape de Dumnezeu, ne dă mai mult savurarea practică a păcii Sale (Filipeni 4.7) și ne face să umblăm mai mult în dreptate practică. Este rodul spiritual, care constă într-o umblare dreaptă, așa cum este și în Filipeni 1.10,11 și Iacov 3.17,18. În ultimul pasaj sunt și referiri la legătura între pace și dreptate: „Dar rodul dreptății este semănat în pace pentru cei care fac pace.” Compară și cu Isaia 32.17: „Și lucrarea dreptății va fi pace; și rodul dreptății, liniște și siguranță pentru totdeauna.” Ceea ce în curând în Împărăția păcii va deveni realitate pentru Israel, este lucrat deja acum prin educarea făcută de Dumnezeu în viața credincioșilor: armonie de pace și dreptate: „Dreptatea și pacea s-au sărutat” (Psalmul 85.10). Să cedezi necazurilor, să cazi în încercări, aceasta aduce lipsă de pace în inimă și conduce la o umblare nedreaptă; să fi educat prin disciplinarea făcută de Dumnezeu dă naștere la dreptate ca rod practic, care este savurat având pace în inimă.